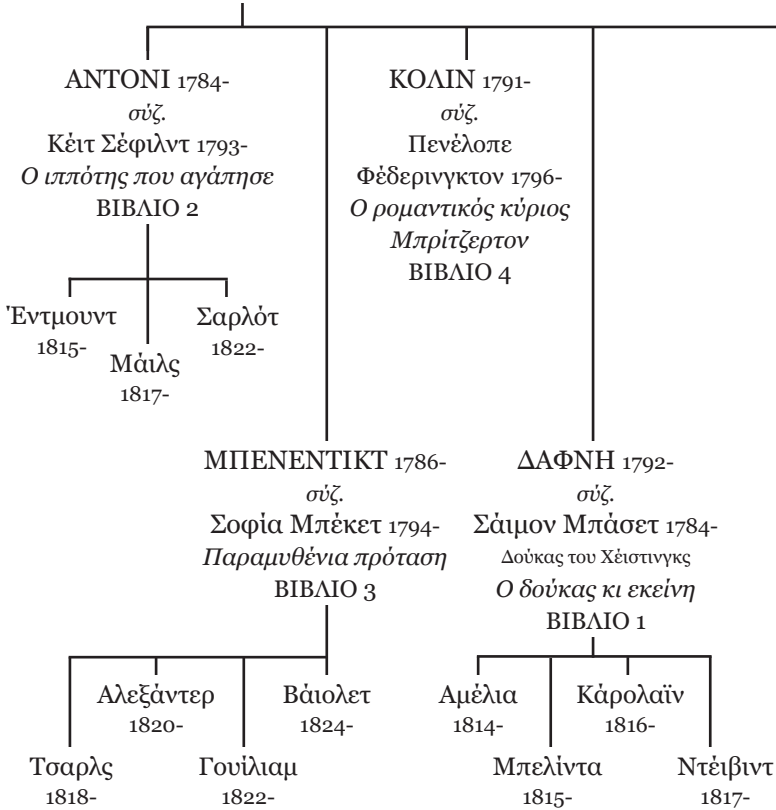

*Στον Στιβ Άξελροντ, για χίλιους δυο λόγους
(αλλά ειδικά για το χαβιάρι!).
Και στον Πολ, αν και νομίζει πως είμαι
από τους ανθρώπους
που τους αρέσει να μοιράζονται το χαβιάρι.*

Βάιολετ Λέτζερ σύζ. ENTMOYNT (αποβιώσας)

ΤΟ ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΚΟ ΔΕΝΤΡΟ

της οικογένειας *Μπρίτζερτον*

Πρόλογος

1815, δέκα χρόνια πριν ξεκινήσει πραγματικά η ιστορία μας...

Ση σχέση του Γκάρεθ Σεντ Κλερ με τον πατέρα του καθόριζαν τέσσερις αρχές και σε αυτές βασιζόταν για να διατηρήσει την καλή του διάθεση και την ψυχική του υγεία γενικότερα.

Πρώτον: Δεν συζητούσαν, εκτός αν αυτό ήταν απολύτως απαραίτητο.

Δεύτερον: Οι απολύτως απαραίτητες συζητήσεις έπρεπε να είναι όσο το δυνατόν συντομότερες.

Τρίτον: Σε περίπτωση που χρειαζόταν κάτι περισσότερο από έναν απλό χαιρετισμό, καλύτερα να γινόταν παρουσία τρίτου.

Και τέλος, τέταρτον: Για την επιτυχία του πρώτου, του δεύτερου και του τρίτου στόχου, ο Γκάρεθ έπρεπε να ρυθμίσει τη συμπεριφορά του έτσι ώστε να δέχεται όσο το δυνατόν περισσότερες προσκλήσεις για να περνάει τις σχολικές διακοπές με φίλους.

Με άλλα λόγια, μακριά από το πατρικό του.

Και για να είμαστε ακόμα πιο ακριβείς, μακριά από τον πατέρα του.

Σε γενικές γραμμές, σκεφτόταν ο Γκάρεθ όποτε βέβαια

έμπαινε στη διαδικασία να το κάνει, κάτι που δεν συνέβαινε συχνά αφού είχε αναγάγει πλέον σε επιστήμη τη μέθοδο της αποφυγής, αυτές οι αρχές τον βόλευαν πολύ.

Όπως επίσης βόλευαν μια χαρά και τον πατέρα του, αφού ο Ρίτσαρντ Σεντ Κλερ συμπαθούσε τον μικρότερο γιο του όσο περίπου τον συμπαθούσε κι εκείνος. Αυτός ήταν και ο λόγος, σκέφτηκε ο Γκάρεθ συνοφρυωμένος, που εξεπλάγην όταν τον κάλεσε να επιστρέψει στο σπίτι από το σχολείο.

Και μάλιστα τόσο πιεστικά.

Δεν υπήρχε καμία ασάφεια στο μήνυμα του πατέρα του. Ο Γκάρεθ έπρεπε να παρουσιαστεί άμεσα στην Οικία Κλερ.

Ήταν απίστευτα ενοχλητικό όλο αυτό. Δύο μήνες απέμεναν ακόμα στο Ίτον και η ζωή του στο λύκειο ήταν εξαιρετικά δραστήρια, ένα μεθυστικό μείγμα μελέτης και διασκέδασης που περιλάμβανε, φυσικά, περιστασιακές, κρυφές επιδρομές στο τοπικό μπαρ, πάντα αργά τη νύχτα και πάντα με κρασί και γυναίκες.

Η ζωή του Γκάρεθ ήταν αυτή ακριβώς που θα επιθυμούσε ένας δεκαοκτάχρονος. Και θεωρούσε πως, όσο κατάφερνε να παραμένει μακριά από το οπτικό πεδίο του πατέρα του, η ζωή και στα δεκαεννιά του θα ήταν εξίσου ευλογημένη. Το φθινόπωρο θα ξεκινούσε τη φοίτησή του στο Κέμπριτζ, μαζί με όλους τους κοντινούς φίλους του, και είχε σκοπό να αφοσιωθεί στις σπουδές του με τον ίδιο ζήλο που θα αφιερωνόταν και στην κοινωνική ζωή.

Σάρωσε με το βλέμμα το σαλόνι της Οικίας Κλερ και άφησε έναν μακρύ αναστεναγμό, που φανέρωνε μάλλον νευρικότητα παρά ανυπομονησία. Μα τι στην ευχή τον ήθελε ο βαρόνος; Έτσι αναφερόταν τελευταία στον πατέρα του. Όσο για εκείνον, είχε προ πολλού νίψει τας χείρας του ως προς τον μικρότερο γιο του και κάλυπτε τα έξοδα των σπουδών του από υποχρέωση και μόνο.

Όλοι γνώριζαν τι σήμαινε αυτό ουσιαστικά: ότι αν ο Γκάρεθ δεν πήγαινε σε καλό σχολείο, αυτό θα σχολιαζόταν αρνητικά από φίλους και γείτονες.

Τις λίγες φορές που έτυχε να διασταυρωθεί ο Γκάρεθ με τον πατέρα του, ο βαρόνος δεν σταμάτησε να λέει πόσο απογοητευμένος ήταν από το συγκεκριμένο παιδί. Και φυσικά το μόνο που κατάφερνε με αυτόν τον τρόπο ήταν να κάνει τον Γκάρεθ να θέλει να εκνευρίσει τον πατέρα του ακόμα περισσότερο. Όπως και να 'χει, τι πιο ωραίο από το να διαψεύδεις προσδοκίες;

Ο Γκάρεθ χτυπούσε νευρικά το πόδι του στο πάτωμα, καθώς περίμενε τον μπάτλερ να ενημερώσει τον πατέρα του για την άφιξή του, νιώθοντας μάλλον ξένος στο ίδιο του το σπίτι. Τα τελευταία εννέα χρόνια είχε ζήσει ελάχιστα εδώ και λίγα πράγματα τον συνέδεαν πλέον με τον χώρο. Για εκείνον, δεν ήταν παρά ένας σωρός από πέτρες που ανήκε στον πατέρα του και κάποια στιγμή θα περνούσε στον Τζορτζ, τον αδελφό του. Τίποτα μέσα από αυτό το σπίτι και από ολόκληρη την περιουσία των Σεντ Κλερ δεν θα ανήκε ποτέ στον Γκάρεθ και ήξερε καλά πως ήταν γραφτό να φτιάξει μόνος τη ζωή του. Υπέθετε πως μετά το Κέμπριτζ θα αναζητούσε μια θέση στον στρατό. Η μόνη άλλη αποδεκτή επιλογή απασχόλησης ήταν ο κλήρος και, μα τον Θεό, ήταν εντελώς ακατάλληλος για *αυτό*.

Ο Γκάρεθ είχε ελάχιστες μνήμες από τη μητέρα του, που είχε πεθάνει σε δυστύχημα στα πέντε του χρόνια, αλλά τη θυμόταν να ανακατεύει τα μαλλιά του και να γελάει επειδή δεν έλεγε ποτέ του να σοβαρευτεί.

«Είσαι το διαβολάκι μου», συνήθιζε να του λέει κι ύστερα πρόσθετε ψιθυρίζοντας: «Μην το χάσεις αυτό. Ό,τι και να κάνεις, μην το χάσεις».

Κι εκείνος δεν το έχασε. Και αμφέβαλλε πραγματικά για το

αν θα επιθυμούσε η Εκκλησία της Αγγλίας να τον καλωσορίσει στους κόλπους της.

«Κύριε Γκάρεθ».

Ο Γκάρεθ σήκωσε το βλέμμα στο άκουσμα της φωνής του μπάτλερ. Όπως πάντα, ο τόνος του Γκιλφόιλ ήταν επίλεδος, ποτέ ερωτηματικός.

«Ο πατέρας σας θα σας δει τώρα», είπε επίσημα ο Γκιλφόιλ. «Βρίσκεται στο γραφείο του».

Ο Γκάρεθ έγενεψε στον ηλικιωμένο μπάτλερ και βγήκε στον διάδρομο που οδηγούσε στο γραφείο του πατέρα του, το δωμάτιο του σπιτιού που συμπαθούσε λιγότερο από όλα τα άλλα. Εκεί μέσα άκουγε πάντα το κήρυγμα του πατέρα του, εκεί μέσα του έλεγε πως δεν θα καταφέρει ποτέ τίποτα στη ζωή του, εκεί μέσα ο πατέρας του συλλογιζόταν ψυχρά πως δεν έπρεπε να είχε κάνει δεύτερο γιο και πως το μόνο που έκανε ο Γκάρεθ ήταν να στερεώνει τα οικονομικά της οικογένειας και να σπλώνει την υπόληψή τους.

Όχι, σκέφτηκε ο Γκάρεθ χτυπώντας την πόρτα, δεν υπάρχουν ευχάριστες αναμνήσεις σε αυτόν τον χώρο.

«Πέρασε μέσα!»

Ο Γκάρεθ έσπρωξε τη βαριά δρύινη πόρτα και μπήκε. Ο πατέρας του ήταν καθισμένος πίσω από το γραφείο του και σημειώνει κάτι σε ένα κομμάτι χαρτί. Καλά φαίνεται, σκέφτηκε νωχελικά ο Γκάρεθ. Ο πατέρας του πάντα καλά φαινόταν. Θα ήταν πιο εύκολο αν είχε καταντήσει μια καρικατούρα, αλλά ο λόρδος Σεντ Κλερ ήταν εύρωστος και δυνατός άντρας και έμοιαζε δύο δεκαετίες νεότερος από τα πενήντα και βάλε χρόνια του.

Έμοιαζε με κάποιον που ένας νεαρός σαν τον Γκάρεθ θα έπρεπε να σέβεται.

Και αυτό έκανε τον πόνο της απόρριψης ακόμα πιο σκληρό.

Ο Γκάρεθ περίμενε υπομονετικά τον πατέρα του να στρέψει πάνω του το βλέμμα. Και όταν δεν το έκανε, καθάρισε τον λαιμό του.

Καμία αντίδραση.

Ο Γκάρεθ έβηξε.

Τίποτα.

Ο Γκάρεθ ένωσε τα δόντια του να τρίζουν. Ήταν μία συνήθης τακτική του πατέρα του – να τον αγνοεί ώστε να του υπενθυμίζει πόσο τον περιφρονεί.

Ο Γκάρεθ σκέφτηκε να πει «Κύριε». Σκέφτηκε να πει «Κυρίε μου». Σκέφτηκε μέχρι και να ξεστομίσει τη λέξη «Πατέρα», όμως το μόνο που έκανε τελικά ήταν να γείρει στο κούφωμα της πόρτας και να αρχίσει να σφυρίζει.

Ο πατέρας του σήκωσε αμέσως το βλέμμα του. «Πάψε», είπε απότομα.

Ο Γκάρεθ ύψωσε το ένα φρύδι και σώπασε.

«Και φτιάξε τη στάση σου. Μα τον Θεό», είπε οργισμένος ο βαρόνος, «πόσες φορές σου έχω πει ότι το σφύριγμα προδίδει κακή ανατροφή;»

Ο Γκάρεθ περίμενε μια στιγμή κι ύστερα ρώτησε: «Είμαι υποχρεωμένος να απαντήσω σε αυτό ή ήταν ρητορική η ερώτηση;».

Ο πατέρας του αναποκοκκίνισε.

Ο Γκάρεθ ξεροκατάπιε. Ήξερε καλά πως ο σκόπιμα ανάλαφρος τόνος του θα εξόργιζε τον βαρόνο, αλλά ήταν τόσο διαολεμένα δύσκολο μερικές φορές να κρατήσει το στόμα του κλειστό. Χρόνια ολόκληρα προσπαθούσε να κερδίσει την εύνοια του πατέρα του· τελικά υπέκυψε και τα παράτησε.

Και όσο έπαιρνε κάποια ικανοποίηση στενοχωρώντας τον ηλικιωμένο άντρα όσο τον στενοχωρούσε κι εκείνος, ας ήταν κι έτσι. Ο καθένας παίρνει χαρά από όπου μπορεί.

Ο Γκάρεθ ανοιγόκλεισε τα μάτια του με απορία. «Μου

ζητήσατε να έρθω», είπε. Και η πικρή αλήθεια ήταν πως ποτέ δεν αφηφούσε τον πατέρα του. Μπορεί να τον τσιγκλούσε και να τον ερέθιζε, να πρόσθετε μια δόση αναίδειας σε κάθε λέξη και πράξη του, αλλά ποτέ δεν είχε συμπεριφερθεί με απροκάλυπτη ανυπακοή.

Τόσο ελεεινά δειλός ήταν...

Στα όνειρά του υπερασπιζόταν τον εαυτό του. Στα όνειρά του έλεγε στον πατέρα του όλα όσα πίστευε για εκείνον, στην πραγματικότητα όμως η ανυπακοή του περιοριζόταν σε σφυρίγματα και σκυθρωπά βλέμματα.

«Όντως», είπε ο πατέρας του ακουμπώντας ελαφρά στην πλάτη της καρέκλας. «Παρ' όλα αυτά, ποτέ δεν δίνω μια εντολή με την προσδοκία να την εκτελέσεις σωστά. Σπανίως το κάνεις».

Ο Γκάρεθ δεν είπε τίποτα.

Ο πατέρας του σηκώθηκε και πήγε σε ένα διπλανό τραπέζι, όπου υπήρχε ένα μπουκάλι μπράντι. «Φαντάζομαι πως θα αναρωτιέσαι περί τίνος πρόκειται», είπε.

Ο Γκάρεθ έγενεψε καταφατικά, αλλά καθώς ο πατέρας του δεν μπήκε στον κόπο να τον κοιτάξει, πρόσθεσε: «Μάλιστα, κύριε».

Ο βαρόνος ήπια μια απολαυστική γουλιά από το μπράντι του και άφησε τον Γκάρεθ να περιμένει καθώς εκείνος απολάμβανε φανερά το κεχριμπαρένιο ποτό. Τέλος, στράφηκε και με ένα διαπεραστικό βλέμμα που τον μέτρησε από την κορυφή ως τα νύχια είπε: «Ανακάλυψα επιτέλους έναν τρόπο να φανείς χρήσιμος στην οικογένεια Σεντ Κλερ».

Ο Γκάρεθ κούνησε το κεφάλι του με πραγματική απορία. «Όστε έτσι, κύριε;»

Ο πατέρας του ήπια άλλη μια γουλιά και ύστερα άφησε κάτω το ποτήρι του.

«Ακριβώς». Στράφηκε στον γιο του και για πρώτη φορά στη

διάρκεια αυτής της συζήτησης τον κοίταξε έντονα στα μάτια.
«Θα παντρευτείς».

«Ορίστε, κύριε;» είπε πνιχτά ο Γκάρεθ.

«Αυτό το καλοκαίρι», επιβεβαίωσε ο λόρδος Σεντ Κλερ.

Ο Γκάρεθ κρατήθηκε από την πλάτη μιας καρέκλας για να μη χάσει την ισορροπία του. Ήταν δεκαοκτώ ετών, που να πάρει η ευχή. Πολύ νέος για να παντρευτεί. Και το Κέμπριτζ; Θα μπορούσε να φοιτήσει παντρεμένος; Και τι θα έκανε με τη γυναίκα του;

Και *ποια* έπρεπε να παντρευτεί;

«Είναι εξαιρετικό συνοικέσιο», συνέχισε ο βαρόνος. «Η προίκα θα αποκαταστήσει τα οικονομικά μας».

«Τα οικονομικά μας, κύριε;» ψιθύρισε ο Γκάρεθ.

Τα μάτια του λόρδου Σεντ Κλερ καρφώθηκαν στα μάτια του γιου του. «Είμαστε υποθηκευμένοι ως τον λαιμό», είπε απότομα. «Άλλη μια χρονιά και θα χάσουμε όλα όσα έχουμε».

«Μα... πώς;»

«Το Ίτον δεν είναι φθηνό», είπε απότομα ο βαρόνος.

Όχι, δεν ήταν φθηνό, αλλά σίγουρα αυτό δεν ήταν αρκετό για να χρεοκοπήσει την οικογένεια, σκέφτηκε απελπισμένος ο Γκάρεθ. Δεν ήταν δυνατόν να φταίει *μόνο* εκείνος.

«Όσο κι αν με απογοήτευσες», είπε ο πατέρας του, «εγώ δεν αμέλησα ποτέ τις υποχρεώσεις μου απέναντί σου. Σου πρόσφερα τη μόρφωση ενός τζέντλεμαν. Είχες το άλογό σου, τα ρούχα σου, μια στέγη πάνω από το κεφάλι σου. Τώρα ήρθε η στιγμή να φερθείς σαν άντρας».

«Ποια;» ψιθύρισε ο Γκάρεθ.

«Ορίστε;»

«Ποια;» είπε λίγο πιο δυνατά. Ποια θα παντρευόταν;

«Τη Μαίρη Γουίνθορπ», είπε ο πατέρας με φωνή που δεν σήκωνε αντιρρήσεις.

Ο Γκάρεθ χλώμιασε και ένωσε το αίμα να εγκαταλείπει το σώμα του. «Τη Μαίρη...»

«Την κόρη του Ρόθαμ», πρόσθεσε ο πατέρας του.

Λες και ο Γκάρεθ δεν το ήξερε. «Μα η Μαίρη...»

«Θα γίνει εξαιρετική σύζυγος», συνέχισε ο βαρόνος. «Είναι πειθήνια και μπορείς ακόμα και να την παρατάς στην εξοχή, αν θέλεις να τριγυρνάς στην πόλη με τους ανόητους φίλους σου».

«Μα, πατέρα, η Μαίρη...»

«Αποδέχτηκα την πρόταση εκ μέρους σου», δήλωσε ο πατέρας του. «Τελείωσε. Υπογράψαμε τα συμφωνητικά».

Ο Γκάρεθ προσπάθησε να πάρει ανάσα. Δεν ήταν δυνατόν να συμβαίνει αυτό. Δεν ήταν δυνατόν να αναγκάζουν έναν άντρα να παντρευτεί. Οι εποχές είχαν αλλάξει πια.

«Ο Ρόθαμ θα ήθελε να γίνει ο γάμος τον Ιούλιο», πρόσθεσε ο πατέρας του. «Εγώ του είπα πως δεν έχουμε αντίρρηση».

«Μα... η Μαίρη...» είπε ξέπνοα ο Γκάρεθ. «Δεν μπορώ να παντρευτώ τη Μαίρη!»

Ένα από τα παχιά φρύδια του πατέρα του σηκώθηκε ως τα μαλλιά του. «Μπορείς και θα το κάνεις».

«Μα, πατέρα, είναι... είναι...»

«Χαζούλα;» ο βαρόνος συμπλήρωσε αντί για εκείνον και γέλασε ελαφρά. «Δεν θα έχει και μεγάλη σημασία όταν θα την έχεις από κάτω σου στο κρεβάτι. Και δεν είσαι υποχρεωμένος να έχεις καμία άλλη σχέση μαζί της πέρα από αυτή». Προχώρησε προς τον γιο του πλησιάζοντάς τον υπερβολικά. «Το μόνο που έχεις να κάνεις είναι να εμφανιστείς στην εκκλησία. Το κατάλαβες;»

Ο Γκάρεθ δεν είπε τίποτα. Ούτε έκανε τίποτα. Το μόνο που κατάφερε ήταν να αναπνέει.

Γνώριζε τη Μαίρη Γουίνθορν όλη του τη ζωή. Ήταν έναν χρόνο μεγαλύτερή του και οι ιδιοκτησίες των οικογενειών τους

συνόρευαν πάνω από έναν αιώνα. Έπαιζαν μαζί όταν ήταν μικρά παιδιά, αλλά γρήγορα έγινε φανερό πως η Μαίρη δεν ήταν και πολύ καλά διανοητικά. Ο Γκάρεθ την προστάτευε όποτε βρισκόταν στην περιοχή. Είχε σπάσει στο ξύλο αρκετούς από εκείνους που την παρενοχλούσαν, την πρόσβαλλαν ή προσπαθούσαν να εκμεταλλευτούν τη γλυκιά και αθώα φύση της.

Δεν μπορούσε όμως να την παντρευτεί. Ήταν σαν μικρό παιδί. Του φαινόταν αμαρτία. Και αμαρτία να μην ήταν όμως, εκείνος δεν θα το άντεχε ποτέ. Πώς θα μπορούσε ποτέ να καταλάβει αυτό το κορίτσι όσα κάνουν τα αντρόγυνα;

Δεν θα μπορούσε ποτέ να κοιμηθεί μαζί της. Ποτέ.

Ο Γκάρεθ στεκόταν και κοιτούσε τον πατέρα του, οι λέξεις τον είχαν προδώσει. Για πρώτη φορά στη ζωή του δεν είχε εύκολη την απάντηση, δεν ήταν ετοιμόλογος όπως πάντα.

Δεν υπήρχαν λόγια. Δεν υπήρχαν λόγια για μια τέτοια στιγμή.

«Βλέπω πως καταλαβαινόμαστε», είπε ο βαρόνος χαμογελώντας με τη σιωπή του γιου του.

«Όχι!» ξέσπασε ο Γκάρεθ, ξεστομίζοντας αυτή τη μικρή λεξούλα σχεδόν χωρίς να το θέλει. «Όχι! Δεν μπορώ!»

Τα μάτια του πατέρα του στένεψαν. «Θα το κάνεις ακόμα κι αν χρειαστεί να σε πάω δεμένο στην εκκλησία».

«Όχι!» Ένωθε να πνίγεται, αλλά κατάφερε τελικά να μιλήσει. «Πατέρα, η Μαίρη είναι... Είναι σαν παιδί. Ένα παιδί που δεν θα μεγαλώσει ποτέ. Το ξέρεις αυτό. Δεν μπορώ να την παντρευτώ. Θα ήταν αμαρτία».

Ο βαρόνος γέλασε περιπαικτικά, βάζοντας τέλος στην ένταση με μια βιαστική στροφή. «Δηλαδή τώρα προσπαθείς να με πείσεις ότι εσύ ειδικά έγινες ξαφνικά θεοφοβούμενος;»

«Όχι, αλλά...»

«Δεν έχουμε τίποτα να κουβεντιάσουμε», τον διέκοψε ο

πατέρας του. «Ο Ρόθαμ φάνηκε εξαιρετικά γενναιόδωρος με την προίκα. Τι άλλο να κάνει, μα τον Θεό, για να ξεφορτωθεί αυτό το βλαμμένο;»

«Μη μιλάτε έτσι για εκείνη», ψιθύρισε ο Γκάρεθ. Μπορεί να μην ήθελε να παντρευτεί τη Μαίρη, αλλά τη γνώριζε όλη του τη ζωή και ένιωθε πως δεν της άξιζαν τέτοιες κουβέντες.

«Θα είναι το καλύτερο πράγμα που θα κάνεις ποτέ σου», είπε ο λόρδος Σεντ Κλερ. «Το καλύτερο. Ο διακανονισμός του Ρόθαμ είναι εξαιρετικά γενναιόδωρος και θα κανονίσω να παίρνεις ένα επίδομα που θα σου εξασφαλίσει άνεση για όλη σου τη ζωή».

«Ένα επίδομα», επανέλαβε άτονα ο Γκάρεθ.

Ένα γελάκι ξέφυγε από το στόμα του πατέρα του. «Πίστευες αλήθεια ότι θα σου εμπιστευόμουν ολόκληρο το ποσό;» ρώτησε. «Σε εσένα;»

Ο Γκάρεθ ξεροκατάπιε αμήχανα. «Και η σχολή;» ψιθύρισε.

«Μπορείς ακόμα να σπουδάσεις», είπε ο πατέρας του. «Και το χρωστάς στη μέλλουσα γυναίκα σου. Εγώ δεν θα μπορούσα να σε στείλω χωρίς τον διακανονισμό του γάμου».

Ο Γκάρεθ στεκόταν προσπαθώντας να ξαναβρεί την ήρεμη και φυσιολογική αναπνοή του. Ο πατέρας του γνώριζε πόσο σημαντικό ήταν για εκείνον να σπουδάσει στο Κέμπριτζ. Ήταν ίσως και το μοναδικό σημείο στο οποίο συμφωνούσαν: ένας τζέντλεμαν πρέπει να λαμβάνει τη μόρφωση που αρμόζει στη θέση του. Ο Γκάρεθ βέβαια επιθυμούσε ολόκληρη την εμπειρία –και την κοινωνική και την ακαδημαϊκή– ενώ ο λόρδος Σεντ Κλερ το θεωρούσε ως κάτι που έπρεπε να γίνει για να μην τον κακολογήσουν. Ήταν αποφασισμένο εδώ και χρόνια – ο Γκάρεθ θα σπούδαζε και θα έπαιρνε το πτυχίο του.

Και τώρα αποκαλύφθηκε πως ο λόρδος Σεντ Κλερ ήξερε πως δεν θα μπορούσε να καλύψει οικονομικά τις σπουδές του γιου

του. Πότε σχεδίαζε άραγε να του το πει; Όταν ο Γκάρεθ θα ετοιμάζε τις βαλίτσες του;

«Το θέμα έχει λήξει, Γκάρεθ», είπε αυστηρά ο πατέρας. «Και πρέπει να το κάνεις εσύ. Ο Τζορτζ είναι κληρονόμος μου και δεν πρέπει να επιμολύνει τους απογόνους μας. Και εκτός αυτού», πρόσθεσε με σφιγμένα χείλη, «δεν θα ανάγκαζα ποτέ εκείνον να το κάνει, όπως και να 'χει».

«Εμένα όμως με αναγκάζετε;» ψιθύρισε ο Γκάρεθ.

Μα τόσο πολύ τον μισούσε ο πατέρας του; Τόσο χαμηλή ήταν η εκτίμησή του; Σήκωσε το βλέμμα και κοίταξε τον πατέρα του, το πρόσωπο που του είχε φέρει τόση δυστυχία. Ποτέ δεν του χαμογέλασε, ποτέ δεν είπε μια ενθαρρυντική κουβέντα. Ποτέ δεν...

«Γιατί;» ο Γκάρεθ άκουσε τον εαυτό του να λέει και η ερώτησή του ακούστηκε σαν από ζώο πληγωμένο, αξιοθρήνητο, γεμάτο παράπονο. «Γιατί;» είπε πάλι.

Ο πατέρας δεν είπε τίποτα, μόνο στεκόταν σφίγγοντας με το χέρι του την άκρη του γραφείου, ώσπου άσπρισαν οι αρθρώσεις των δαχτύλων. Και ο Γκάρεθ έμεινε εκεί και τα κοιτούσε, θαρρείς καθηλωμένος από το συνηθισμένο θέαμα των χεριών του πατέρα του. «Είμαι γιος σας», ψιθύρισε. «Πώς μπορείτε να το κάνετε αυτό στον γιο σας;»

Και τότε ο πατέρας του, ο μετρ του καυστικού αντίλογου που έντυνε πάντα την οργή του με πάγο αντί για φωτιά, εξερράγη. Τα χέρια του τινάχτηκαν από το τραπέζι και η φωνή του βρυχήθηκε μέσα στο δωμάτιο σαν να κραύγαζε δαίμονας.

«Μα πώς στην ευχή δεν το έχεις καταλάβει ακόμα; Δεν είσαι γιος μου! Ποτέ δεν ήσουν γιος μου! Είσαι ένα μπάσταρδο, ένα ψωριάτικο κουτάβι που τσίμπησε η μάνα σου από έναν άλλο άντρα όταν εγώ έλειπα».

Η οργή ξεχύθηκε καυτή και απελπισμένη, σαν κάτι από καιρό

φυλακισμένο και καταπιεσμένο. Χτύπησε τον Γκάρεθ σαν κύμα, τον τύλιξε, τον έσφιξε και του έκοψε την ανάσα.

«Όχι», είπε κουνώντας απελπισμένα το κεφάλι του. Δεν ήταν κάτι που δεν είχε περάσει ποτέ από το μυαλό του ούτε και κάτι που δεν είχε ελπίζει ποτέ, όμως τώρα του ήταν αδύνατον να το πιστέψει. Αφού έμοιαζε στον πατέρα του. Η μύτη τους ήταν ολόγυια, σωστά; Και...

«Σε τίασα», είπε ο βαρόνος με σιγανή, σκληρή φωνή. «Σε έντυσα και σε παρουσίασα στον κόσμο σαν γιο μου. Σε στήριξα ενώ κάποιος άλλος θα μπορούσε να σε είχε πετάξει στον δρόμο. Ήρθε η ώρα, και μάλιστα έχει έρθει προ πολλού, να μου ανταποδώσεις τη χάρη».

«Όχι», ξαναείπε ο Γκάρεθ. «Αποκλείεται. Μοιάζουμε. Εγώ...»

Για μια στιγμή ο λόρδος Σεντ Κλερ έμεινε σιωπηλός. Έπειτα είπε πικρόχολα: «Μια ατυχής σύμπτωση, σε διαβεβαιώνω».

«Μα...»

«Θα μπορούσα να σε είχα διώξει από τότε που γεννήθηκες», τον διέκοψε ο λόρδος Σεντ Κλερ, «να βάλω τη μάνα σου να μαζέψει τα μπογαλάκια της και να σας πετάξω και τους δυο στον δρόμο. Δεν το έκανα όμως». Τον πλησίασε και έφερε το πρόσωπό του πολύ κοντά στον Γκάρεθ. «Σε αναγνώρισα και σε έκανα νόμιμο γιο μου». Και έπειτα χαμηλόφωνα, γεμάτος οργή: «Μου χρωστάς».

«Όχι», είπε ο Γκάρεθ και η φωνή του βρήκε επιτέλους την αποφασιστικότητα που θα τον συντρόφευε ως το τέλος της ζωής του. «Όχι. Δεν πρόκειται να το κάνω».

«Θα σε αποκληρώσω», τον προειδοποίησε ο βαρόνος. «Δεν θα ξαναδείς δεκάρα από μένα. Ξέχνα τα όνειρα για σπουδές στο Κέμπριτζ, τα...»

«Όχι», ξαναείπε ο Γκάρεθ και αυτή τη φορά ακούστηκε

διαφορετικά. Ένωσε αλλαγμένος. Κατάλαβε πως αυτό ήταν το τέλος. Το τέλος της παιδικής του ηλικίας, το τέλος της αθωότητάς του και η αρχή...

Άγνωστο τι έμελλε να αρχίσει.

«Τέλειωσα μαζί σου», μούγκρισε ο πατέρας του – όχι, όχι ο πατέρας του. «Τέλειωσα».

«Ας είναι κι έτσι, λοιπόν», είπε ο Γκάρεθ.

Και έφυγε.

Κεφάλαιο 1

Έχουν περάσει δέκα χρόνια και τώρα θα γνωρίσουμε την ηρωίδα μας, η οποία, οφείλουμε να ομολογήσουμε, δεν έχει τη φήμη ντροπαλού και συνεσταλμένου άνθους. Η σκηνή διαδραματίζεται στην ετήσια μουσική εκδήλωση των Σμάιθι-Σμιθ, γύρω στα δέκα λεπτά προτού αρχίσουν να τρίζουν τα κόκαλα του Μότσαρτ στον τάφο του.

«*Μ*α γιατί το κάνουμε αυτό στον εαυτό μας;» αναρωτήθηκε φωναχτά η Υακίνθη Μπρίτζερτον.

«Γιατί είμαστε καλοί και ευγενικοί άνθρωποι», αποκρίθηκε η νύφη της ενώ καθόταν στην μπροστινή σειρά.

«Θα έλεγε κάποιος», επέμεινε η Υακίνθη κοιτάζοντας την άδεια καρέκλα δίπλα στην Πενέλοπε λες και έβλεπε αχινό, «ότι πήραμε το μάθημά μας πέρσι. Ή πρόπερσι. Ή ακόμα...»

«Υακίνθη;» είπε η Πενέλοπε.

Η Υακίνθη έστρεψε το βλέμμα της στην Πενέλοπε, υψώνοντας απορημένη το ένα φρύδι.

«Κάθισε».

Η Υακίνθη αναστέναξε. Και κάθισε.

Η μουσική βραδιά των Σμάιθι-Σμιθ. Ευτυχώς που διοργανώνταν μόνο μια φορά τον χρόνο, γιατί η Υακίνθη ήταν πεπεισμένη πως χρειάζονταν σίγουρα δώδεκα μήνες για να συνέλθουν τα αφτιά της.

Η Υακίνθη αναστέναξε και πάλι, πιο δυνατά αυτή τη φορά. «Δεν είμαι απόλυτα σίγουρη πως είμαι καλή ούτε και ευγενική».

«Ούτε κι εγώ είμαι σίγουρη», είπε η Πενέλοπε, «αλλά αποφάσισα, παρ' όλα αυτά, να έχω πίστη σε εσένα».

«Πολύ μεγαλόψυχο εκ μέρους σου», είπε η Υακίνθη.

«Έτσι νομίζω κι εγώ».

Η Υακίνθη έριξε μια ματιά στο πλάι. «Δεν είχες φυσικά και πολλές επιλογές».

Η Πενέλοπε σάλεψε στην καρέκλα της και τα μάτια της στένεψαν. «Τι εννοείς ακριβώς;»

«Ο Κόλιν αρνήθηκε να σε συνοδεύσει, έτσι δεν είναι;» είπε η Υακίνθη με πονηρό βλέμμα. Ο Κόλιν ήταν αδελφός της Υακίνθης και είχε παντρευτεί την Πενέλοπε πριν από έναν χρόνο.

Η Πενέλοπε έσφιξε τα χείλη.

«Πόσο μου αρέσει να έχω δίκιο», είπε θριαμβευτικά η Υακίνθη. «Και ευτυχώς, συμβαίνει πολύ συχνά».

Η Πενέλοπε απλώς την κοίταξε. «Το ξέρεις βεβαίως ότι είσαι ανυπόφορη».

«Φυσικά». Η Υακίνθη έσκυψε προς την Πενέλοπε χαμογελώντας πονηρά. «Με αγαπάς όμως, παρ' όλα αυτά, παραδέξου το».

«Δεν παραδέχομαι τίποτα μέχρι το τέλος της βραδιάς».

«Αφού θα έχουμε κουφαθεί και οι δύο;»

«Αφού διαπιστώσουμε ότι έχεις συμπεριφερθεί όπως πρέπει».

Η Υακίνθη γέλασε. «Είσαι μέλος της οικογένειας πλέον. Είσαι υποχρεωμένη να με αγαπάς. Είναι συμφωνημένη υποχρέωσή σου», της είπε.

«Περιέργως, δεν θυμάμαι να συμπεριλαμβανόταν κάτι τέτοιο στους όρκους του γάμου μου».

«Περιέργως», ανταπάντησε η Υακίνθη, «εγώ το θυμάμαι πάρα πολύ καλά».

Η Πενέλοπε την κοίταξε και γέλασε. «Δεν ξέρω πώς το κάνεις, Υακίνθη», είπε, «αλλά όσο εκνευριστική κι αν γίνεσαι, καταφέρνεις πάντα να είσαι χαριτωμένη».

«Είναι το μεγαλύτερο χάρισμά μου», είπε ταπεινά η Υακίνθη.

«Ε λοιπόν, κέρδισες έξτρα πόντους που ήρθες μαζί μου απόψε», είπε η Πενέλοπε χτυπώντας ελαφρά το χέρι της.

«Φυσικά», απάντησε η Υακίνθη. «Διότι, παρά τους ανυπόφορους τρόπους μου, στην πραγματικότητα είμαι η επιτομή της ευγένειας και της φιλικότητας». Και σίγουρα ήταν, σκέφτηκε, καθώς παρακολουθούσε τη σκηνή να ξετυλίγεται πάνω στο μικρό αυτοσχέδιο πάλκο. Άλλη μια χρονιά, άλλη μια μουσική βραδιά στους Σμάιθι-Σμιθ. Άλλη μια ευκαιρία να διαπιστώσει κάποιος τους αμέτρητους τρόπους με τους οποίους καταστρέφεται ένα υπέροχο μουσικό κομμάτι. Κάθε χρόνο η Υακίνθη ορκιζόταν ότι δεν θα παρευρεθεί και κάθε χρόνο κατέληγε να ξαναπηγαίνει στην εκδήλωση και να χαμογελάει ενθαρρυντικά στα τέσσερα κορίτσια πάνω στη σκηνή.

«Πέρυσι τουλάχιστον καθόμουν πίσω», είπε η Υακίνθη.

«Ναι, πράγματι», αποκρίθηκε η Πενέλοπε, γυρίζοντας να την κοιτάξει με καχύποπτο βλέμμα. «Πώς το κατάφερες; Η Φελίσιτι, η Ελοϊζ κι εγώ ήμαστε όλες μπροστά».

Η Υακίνθη ανασήκωσε τους ώμους. «Μια καλά υπολογισμένη επίσκεψη στην τουαλέτα. Για την ακρίβεια...»

«Μην τολμήσεις να το κάνεις αυτό απόψε», την προειδοποίησε η Πενέλοπε. «Έτσι και με αφήσεις εδώ μόνη μου...»

«Μην ανησυχείς», είπε η Υακίνθη αναστενάζοντας. «Θα μείνω μέχρι να τελειώσει. Αλλά», πρόσθεσε με δάχτυλο τεντωμένο και με τρόπο που η μητέρα της θα χαρακτήριζε εντελώς ανάρμοστο για μια κυρία, «θέλω η αφοσίωσή μου να καταγραφεί δεόντως».

«Γιατί άραγε έχω την εντύπωση πως εσύ κάτι σκαρώνεις και,

εκεί που δεν το περιμένω, θα πεταχτείς μπροστά μου και θα μου ζητήσεις κάποια χάρη;» ρώτησε η Πενέλοπε.

Η Υακίνθη την κοίταξε και ανοιγόκλεισε τα μάτια. «Γιατί να πεταχτώ;»

«Α κοίτα», είπε η Πενέλοπε αφού κοίταξε την κουνιάδα της λες και ήταν τρελή, «έρχεται η λαίδη Ντάνμπερι».

«Κυρία Μπρίτζερτον», είπε, ή μάλλον γκάριξε, η λαίδη Ντάνμπερι. «Δεσποινίς Μπρίτζερτον».

«Καλησπέρα, λαίδη Ντάνμπερι», είπε η Πενέλοπε στη γηραιά κόμησσα. «Σας κρατήσαμε θέση μπροστά-μπροστά».

Η λαίδη Ντι συνοφρυώθηκε και χτύπησε ελαφρά τον αστράγαλο της Πενέλοπε με το μαστούνι της. «Πάντα σκέφτεσαι τους άλλους, έτσι δεν είναι;»

«Φυσικά», είπε συνεσταλμένα η Πενέλοπε. «Ποτέ δεν θα μου περνούσε από το μυαλό να...»

«Χα», είπε η λαίδη Ντάνμπερι.

Η Υακίνθη σκέφτηκε πως αυτό ήταν το αγαπημένο επιφώνημα της κόμησσας. Όπως επίσης και το *χιμμμφ*.

«Κάνε πιο πέρα, Υακίνθη», πρόσταξε η λαίδη Ντι. «Θα καθίσω ανάμεσά σας».

Η Υακίνθη μετακινήθηκε μια θέση αριστερά. «Σκεφτόμασταν τους λόγους που βρισκόμαστε σήμερα εδώ», είπε όσο η λαίδη Ντάνμπερι βολευόταν στην καρέκλα της. «Εγώ προσωπικά δεν έχω βρει κανέναν μέχρι στιγμής».

«Δεν μπορώ να μιλήσω εκ μέρους σου», είπε η λαίδη Ντι στην Υακίνθη, «αλλά *τούτη* εδώ» –είπε δείχνοντας με το κεφάλι της την Πενέλοπε– «βρίσκεται εδώ για τον ίδιο λόγο που βρίσκομαι κι εγώ».

«Για τη μουσική;» ρώτησε η Υακίνθη, ίσως με υπερβολική ευγένεια.

Η λαίδη Ντάνμπερι στράφηκε πάλι προς την Υακίνθη, κάνοντας έναν μορφασμό που θα μπορούσε να ήταν και χαμόγελο. «Πάντα σε συμπαθούσα, Υακίνθη Μπρίτζερτον».

«Κι εγώ πάντα σας συμπαθούσα», απάντησε η Υακίνθη.

«Το έχω καταλάβει, αφού έρχεσαι και μου διαβάζεις πού και πού», είπε η λαίδη Ντάνμπερι.

«Κάθε εβδομάδα», της υπενθύμισε η Υακίνθη.

«Πού και πού, κάθε εβδομάδα... το ίδιο κάνει». Το χέρι της λαίδης Ντάνμπερι ανέμιση στον αέρα περιφρονητικά. «Ποια η διαφορά, αν δεν έρχεσαι κάθε μέρα;»

Η Υακίνθη έκρινε πως ήταν καλύτερο να μη μιλήσει. Η λαίδη Ντι σίγουρα θα έβρισκε τρόπο να παρερμηνεύσει τα λόγια της για να της αποσπάσει την υπόσχεση πως θα την επισκεπτόταν κάθε απόγευμα.

«Και να προσθέσω», είπε η λαίδη Ντι ρουφώντας τη μύτη της, «ότι την περασμένη εβδομάδα ήσουν πολύ σκληρή που σηκώθηκες και έφυγες, αφήνοντας την κακομοίρα την Πρισίλα να κρέμεται από τον γκρεμό».

«Τι διαβάζετε;» ρώτησε η Πενέλοπε.

«Το βιβλίο *Η δεσποινίς Μπάτεργουορθ και ο τρελός βαρόνος*», απάντησε η Υακίνθη. «Και δεν κρεμόταν. Ακόμα».

«Διάβασες το παρακάτω;» ρώτησε αυστηρά η λαίδη Ντι.

«Όχι», είπε η Υακίνθη κοιτάζοντας απελπισμένη το ταβάνι. «Αλλά δεν είναι δύσκολο να το μαντέψει κάποιος. Η δεσποινίς Μπάτεργουορθ έχει ήδη κρεμαστεί από ένα κτίριο και ένα δέντρο».

«Και ζει ακόμα;» ρώτησε η Πενέλοπε.

«Είπα κρεμάστηκε, όχι την κρέμασαν», μουρμούρισε η Υακίνθη. «Δυστυχώς για εμάς».

«Όπως και να 'χει», πετάχτηκε η λαίδη Ντάνμπερι, «ήταν σκληρό από μέρους σου που άφησες εμένα να κρέμομαι».